

[Boligministeren.]

huse til 120.000 kr. og derover, og som om der kun bygges huse på mere end 110 m².

De ærede medlemmer hr. Finn Poulsen og hr. Thestrup omtalte de senere års udvikling, men afstod dog fra at påstå, at vi i den tid, vi har haft regulering, har bygget mindre end før reguleringen, og man understregede i denne forbindelse, at den regulering, vi havde haft, havde hindret langtidsplanlægningen, hæmmet konkurrencen og i stedet for generet produktionen. Glem nu ikke, at hele Jylland eksklusive Ålborg- og Århusområdet er et frit område uden restriktioner, uden indgreb af nogen art. Vi har hidtil haft store dele af Fyn uden restriktioner, og bl. a. har altså både Herning og Svendborg været totalt uden nogen form for regulering; der har været frit slag. Her vil jeg gerne spørge de ærede medlemmer, om de kan påvise, at det private byggeri inden for disse områder har kunnet opvise bedre resultater i form af langtidsplanlægning som følge af den mulighed, de frie forhold her har givet, om de her kan påvise særlige eksempler, som kunne gælde for andre bygherrer. I hvert fald har disse eksempler ikke været så omfattende, at man har følt sig foranlediget til at forsøge noget tilsvarende andre steder.

Jeg vil gerne her så klart som overhovedet muligt fastslå en aldeles indiskutabel kendsgerning: der er ingen ansvarlige, der tør gå ind for en fuldstændig og øjeblikkelig frigivelse af alt det byggeri, der står i ventekøen, uden at sætte nogen form for bremse derpå. Det vil simpelt hen være at lægge gift for den liberaliseringstanke, man så stærkt gør sig til talsmand for, allerede af den grund, at vi så ville komme ud i en kaotisk situation på byggemarkedet, som snart ville nødvendiggøre nye og endnu mere følelige indgreb. Formanden for Dansk Arbejdsgiverforening har jo endda netop udtalt frygt for, at regeringens afviklings-system giver for meget byggeri fri, medens det ærede medlem hr. Finn Poulsen, som jeg nævnte før, opfordrer til nu at gå på med frisk mod.

Nej, valget står ganske enkelt mellem at opretholde den nuværende regulering lang tid fremover eller gå over til en frigivelse, som er afpasset efter de faktiske byggemuligheder, og således at der i overgangsperio-

den sættes visse bremses på efterspørgselspresset. En ventekø på 32.000 lejligheder kan ikke fra den ene dag til den anden gives frit løb; en eller anden form for en regulerende midlertidig foranstaltning må altså accepteres, for at vi overhovedet kan komme videre. Diskussionen kan fornuftigvis ikke dreje sig om dette princip, men kun om den nærmere karakter af de bremsende foranstaltninger, der kommer på tale, og om den frigivelsestakt, der herefter må sættes; og hermed er vi dér, hvor jeg gerne vil hen, nemlig i en saglig diskussion om den nærmere udformning af disse foranstaltninger.

Lad os først se på den indvending, at man sænker boligstandarder ved at give fortrin ved frigivelserne for det billigere byggeri, det byggeri, som overholder visse pris- og arealgrænser. Dette synspunkt er også fremført i den henvendelse, som Danske Arkitekters Landsforbund har fremsendt, og som har været omtalt i dag.

For det første selve princippet om fortrinsstilling for det billige byggeri. Der er eller bør i hvert fald være almindelig enighed om, at det akutte boligproblem i dag først og fremmest er et problem for den del af befolkningen, der har jævne indtægter, dem, der, som vi har set, ikke har mulighed for at flytte ind i lejligheder eller i familieshuse, som kræver de høje boligudgifter, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen netop omtalte. De, der har projekter løbende til huse med stort areal til høje håndværkerudgifter, er efter min opfattelse som regel folk, der i forvejen har et sted at bo. Endelig er det jo ikke meningen, at disse større huse i fremtiden ikke må opføres, men alene, at projekterne i den overgangstid, afviklingen varer, bør vente til fordel for de mindre og billigere huse, ikke mindst fordi det netop er i disse huse, de mennesker ønsker at bo, der i forvejen bor meget dårligt eller slet ikke har nogen bolig. Jeg tror, alle må erkende dette princip i sig selv som noget socialt helt rigtigt, en rimelig foranstaltning, og spørgsmålet bliver så, om selve den grænsedragning, der er foretaget, er rimelig, eller om den skader bestræbelserne for en forsvarlig boligstandard. Når der her har været fremsat indvendinger mod, at arealet ikke må være større end 110 m², kan jeg henvise til det, jeg lige har anført om, at de, der vil have en større bolig, ofte er